

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. S.**,
bytem,
zastoupená zmocněncem V. S.,
bytem,

proti
žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem se sídlem Křížová 25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 42000/003492/18/010/JH,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 4.1.2018, č. j. 42013/859367/17/013/110/Mal, jímž bylo určeno, že žalobkyni účast na nemocenském pojištění zaměstnance dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) od

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

17. 10. 2013 nevnikla, neboť žalobkyně neprokázala výkon práce zaměstnance pro společnost CS-HOLZ-TECH s. r. o.
2. Žalobkyně namítá, že nenese právní odpovědnost za pochybení zaměstnavatele v oblasti zdravotního pojištění, nehledě k tomu, že žalobkyně byla zaměstnavatelem dodatečně přihlášena k nemocenskému pojištění s termínem započetí výkonu práce od 17.10.2013, na základě čehož byl žalobkyni vydán průkaz pojištěnce. Pokud bylo při kontrole zjištěno pochybení v absenci evidence žalobkyně v systému pojištění, měl kontrolující orgán požádat zástupce zaměstnavatele, J. H., aby přivezl žalobkyni ke konfrontaci. Žalobkyně namítla nedostatečně zjištěný skutkový stav, zejména z důvodu neprovedení výsledku jednatele zaměstnavatele, J. Ci. Jelikož byla nařízena likvidace zaměstnavatele, veškeré listiny i technické prostředky (notebook, USB, CD), které by prokázaly výkon práce žalobkyně, se dostaly do dispozice soudem stanoveného likvidátora. Žalobkyně v České republice nepobírala nemocenské dávky, nebyl nijak spojená s organizovanou zločineckou skupinou, v trestním řízení byla slyšena pouze jako svědek. Žalobkyně byla v pravidelném kontaktu s jednatelem zaměstnavatele, J. C., který ji přiděloval práci a na USB klíčích od ní přebíral informace z marketingové činnosti. Při práci se seznámila s J. H., jednatelem společnosti O.K.OKNA.
 3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předmětem správního řízení nebylo určení platnosti pracovního poměru žalobkyně, ale zda fakticky započala s výkonem práce, pouhé tvrzení o home office nebylo dostatečně průkazné pro určení vzniku pojistného poměru.
 4. Žalobní řízení ve správním soudnictví je založeno na zásadách koncentrace a dispozice. To znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona s. ř. s.) uplatněných v zákonem stanovené lhůtě, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Podle § 71 odst. 2, věty druhé a třetí, s. ř. s. žalobce může v žalobě formulované žalobní body kdykoli za řízení omezit, tzn. určitý žalobní bod vypustit nebo zúžit námitky v něm uvedené; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobkyni bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 21.3.2018, posledním dnem dvouměsíční lhůty pro uplatnění žalobních bodů bylo dne 21.5.2018.
 5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
 6. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění ve znění ke dni 31.12.2013 vzniká vzniká zaměstnanci uvedenému v § 5 písm. a) a) bodě 1 zákona *pojištění dnem, ve kterém nastoupil do práce, a zaniká dnem skončení pracovního poměru; za den, ve kterém tento zaměstnanec nastoupil do práce....* Dle pozdějšího znění ustanovení § 10 odst. 1 zákona *pojištění vzniká zaměstnanci dnem, ve kterém začal vykonávat práci pro zaměstnavatele, a zaniká dnem skončení doby zaměstnání, pokud se nestanoví jinak.* Změna zákona však pouze upřesnila předchozí úpravu, aby byl zřejmý účel zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

regulace. Pojem *nastoupení do zaměstnání* je třeba vykládat ve smyslu výkonu práce zaměstnancem. Podmínka faktického výkonu pracovních povinností zaměstnance byla judikována rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ads 252/2015 – 27, dle kterého „*účast na nemocenském pojištění podle § 10 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, vzniká zaměstnanci dnem faktického započetí jeho výkonu práce, nikoli dnem formálního nástupu do práce, který je uveden v pracovní smlouvě.*“ Nejvyšší správní soud sice nerefletoval znění zákona o nemocenském pojištění ke dni 31.12.2013, neboť i v tehdy posuzované věci se jednalo o nástup žalobce do zaměstnání dne 3.9.2012, avšak Nejvyšším správním soudem citovaná odborná literatura v bodech 24 a 25 (viz. www.nssoud.cz) stanovila jako předpoklad účasti na nemocenském pojištění faktické započetí výkonu činnosti (k čemuž nedojde např. ani v případě, že v den, v němž měl zaměstnanec nastoupit do práce nebo zahájit výkon jiné pojištěné činnosti, ještě před tímto nástupem nebo zahájením byl uznán dočasně práce neschopným). Městský soud v Praze proto shodně s odkazem na odborné komentáře uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ads 252/2015 – 27, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 613/16, má za to, že jednou z podmínek účasti zaměstnance na nemocenském pojištění je výkon pracovní činnosti a účast na nemocenském pojištění vzniká teprve dnem, ve kterém zaměstnanec začne práci vykonávat, neboť účelem dávek nemocenského pojištění je částečná náhrada mzdy zaměstnance, která náleží zaměstnanci za vykonanou práci. Okamžik vzniku účasti na nemocenském pojištění není výhradně vázán na okamžik vzniku pracovního poměru zaměstnance, ale také na faktickém výkonu pracovní činnosti pro zaměstnavatele, resp. možnosti takového výkonu, aniž by tomu bránily překážky na straně zaměstnance. Zákon sice stanoví výjimky z tohoto obecného pravidla (srovnej § 10 odst. 2, 3 zákona o nemocenském pojištění), avšak žalobkyně mezi tyto výjimky nepatřila, platilo pro ní obecné pravidlo faktického výkonu práce.

7. Žalobkyni lze přisvědčit, že ji nelze bez dalšího klást k tíži, že její zaměstnavatel porušil povinnost oznámit okresní správě sociálního zabezpečení den nástupu žalobkyně do zaměstnání do 8 kalendářních dnů ode dne nástupu do zaměstnání (§ 94 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění) a učinil tak až dne 22.1.2014 po kontrole provedené správním orgánem. Ostatně takto výslovně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Účast na nemocenském pojištění od 17.10.2013 nebyla žalobkyni přiznána jako sankce či následek nesplnění povinností jejího zaměstnavatele, ale jako důsledek zjištěného skutkového stavu, resp. neunesení důkazního břemene žalobkyní. Dlouhá prodleva mezi oznámením zaměstnání žalobkyně správě sociálního zabezpečení (17.10.2013 vs. 22.1.2014) a naopak krátký úsek mezi dodatečným oznámením jejího zaměstnání a vznikem dočasné pracovní neschopnosti (22.1.2014 vs. 5.2.2014 pracovní neschopnost žalobkyně, na základě které žalobkyně uplatnila nárok na výplatu nemocenské a následně od 7.4.2014 peněžitou pomoc v mateřství) byl sice důvodem „spornosti“ o pojistném vztahu žalobkyně při zahájení správního řízení o vzniku pojištění dle § 84 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o nemocenském pojištění dne 17.7.2014, avšak pro rozhodnutí konečné se jednalo pouze o jednu z okolností zakládající důvodnou pochybnost o faktickém naplnění pracovního poměru žalobkyní. Dalšími okolnostmi dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly tyto skutečnosti : během registrace zaměstnavatele od 15.3.2012 do 31.12.2014 zaměstnával 16 osob, přičemž u všech zaměstnanců po krátké době po dni nástupu do zaměstnání (průměrně po 33

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dních) vznikla dočasná pracovní neschopnost (průměrně 7,5 měsíce) a tedy i nárok na dávku nemocenského pojištění, přičemž s výjimkou žalobkyně byli ostatní zaměstnanci registrováni k účasti pojištění až po vzniku sociální události a naopak skončení jejich zaměstnávání bylo ke dni ukončení sociální události a jednalo se o jedinou účast nemocenského pojištění zaměstnanců v ČR; žalobkyně nevykonávala v místě výkonu práce žádnou činnost; mzda byla vyplácena žalobkyni pouze v hotovosti pro absenci bankovního účtu žalobkyně, přestože žalobkyně požádala již dne 18.2.2014 o výplatu dávky na účet u banky; předložené výplatní pásky jsou sice opatřeny razítkem a podpisem zaměstnavatele, avšak nelze ověřit jejich pravost, jiné doklady o výplatě mzdy nebyly zajištěny; zaměstnavatel neodváděl za zaměstnance pojistné na veřejné zdravotní pojištění, neplnění dalších daňových povinností zaměstnavatele. Zaměstnavatel měl dva běžné účty, avšak v rámci exekuce nebyla zjištěna žádná aktiva, na účet u Raiffeisenbank byla od 11.4.2013 připsány žádné finanční prostředky. Dne 19.3.2014 byl do funkce jednatele zaměstnavatele jmenována osoba, která byla zároveň novým vlastníkem právnické osoby, které byl zaměstnavatel prodán, přičemž tato osoba je statutárním orgánem nebo společníkem 50 dalších společností, ve kterých funkci fakticky nevykonává, resp. tyto společnosti nevykonávají činnost. Dle správního orgánu byl zaměstnavatel ekonomicky neaktivní, nedisponoval prostředky k výplatě mezd. Na základě nepřímých důkazů tak správní orgán dovodil závěr o neúčasti žalobkyně na nemocenském pojištění.

8. Žalovaný doplnil další skutková zjištění. Dle sdělení soudem nařízeného likvidátora zaměstnavatele, mu nebylo předáno žádné účetnictví zaměstnavatele. Dle sdělení policie ČR byly zahájeny úkony trestního řízení vůči žalobkyni, pro podezření se spáchání trestných činů podvodu s dalšími spolupachateli (jednatelem zaměstnavatele a dalšími osobami všech pocházejíc z obce H., Slovensko) spočívajících v neoprávněném vyplácení nemocenských dávek. Po předání trestní věci na Slovensko bylo trestní řízení vůči všem obviněným, tedy i žalobkyni, zastaveno, neboť jim kladený skutek není trestným činem, neboť nebylo zjištěno, že by zaměstnanci získali doklady o pracovní neschopnosti neoprávněně a na základě toho poskytnutých dávek měl prospěch někdo jiný než zaměstnanci. K tomu žalovaný konstatoval, že úsudek o vzniku účasti na nemocenské pojištění je oprávněně učinit pouze správní orgán, usnesení o zastavení trestního řízení nelze považovat za důkaz výkonu práce žalobkyní. Dle žalovaného žalobkyně nepředložila důkazy prokazující skutečný výkon práce, např. písemnostmi, dokumenty, svědky, se kterými byla při pracovní činnosti v kontaktu. Pokud práce probíhala formou elektronických komunikačních prostředků, tak by její výsledky byly jistě zaznamenány.
9. Žalobkyně v rámci mnoha svých podáním k soudu, jejichž obsah se zmatečně prolínal nejen díky opakování již sděleného a rozšiřováním polemiky s jednotlivými částmi odůvodnění rozhodnutí žalovaného za setrvalé dehonestace žalovaného, namítla, že žalovaný neprokázal, že žalobkyně nevykonávala práci a naopak jí předložené listiny dané prokazují.
10. Soud má za to, že výše uvedená odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsahují množinu skutkových zjištění, jež oprávněně vedla k pochybnostem o výkonu práce žalobkyně pro společnost CS-HOLZ-TECH. Tyto pochybnosti žalobkyně předloženými důkazy nijak neodstranila, proto neunesla důkazní břemeno o výkonu práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

11. Podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění *pojištěnec, který žádá o dávku nebo kterému se dávka vyplácí, je povinen osvědčovat skutečnosti, na kterých závisí účast na pojištění a rozhodování o dávce, předkládat stanovené doklady, podávat orgánu nemocenského pojištění, služebnímu útvaru, věznici nebo ústavu pro výkon zabezpečovací detence požadovaná vysvětlení a údaje.* Tímto výchozím dokladem je v posuzované věci doklad o pracovní neschopnosti a v případě absence evidence zaměstnance v systému nemocenského pojištění také doklad o existenci jeho pracovního poměru. Takto žalobkyně učinila, prokázala vznik pracovního poměru (předložení pracovní smlouvy) a zároveň uvedla, jakým způsobem vykonávala pracovní činnost. Ve správním řízení však vznikla důvodná pochybnost o skutečném výkonu práce pro společnost CS-HOLZ-TECH, jestliže tato společnost nevykazovala žádnou ekonomickou aktivitu, díky čemuž nebyla schopna hradit žalobkyni mzdu. Všichni zaměstnanci CS-HOLZ-TECH s.r.o., včetně žalobkyně, se ocitli v pracovní neschopnosti, což umocňuje shodné místo bydliště všech zúčastněných osob (obec na Slovensku). Pokud zaměstnavatel bez jakéhokoli ekonomického zázemí zaměstná 16 osob, které všechny po jednom měsíci dlouhodobě onemocněly, lze mít důvodné pochybnosti o skutečném výkonu práce těchto zaměstnanců i zaměstnavatele. Pokud společnost CS-HOLZ-TECH neměla jediného činného zaměstnance, neměla ani jak vykonávat podnikatelskou činnost v oblasti truhlářství. Není tak zřejmý účel marketingové činnosti žalobkyně, kterou měla provádět na plný pracovní úvazek (dle pracovní smlouvy 40 hodin týdně), jestliže ve firmě nebyli přítomni (zdraví) zaměstnanci, kteří by byli potencionálně schopni vykonat případnou zakázku. Jakkoli se žalobkyně distancuje od „skupiny slovenských Rómů“, byla zaměstnána u zaměstnavatele, který nejen že neplnil evidenční povinnosti zaměstnavatele, ale zcela rezignoval na plnění s tím spojených zákonných odvodů a dalších daňových povinností. Shodně jako ostatní zaměstnanci nebyla žalobkyně schopna prokázat skutečný obsah své pracovní náplně a pracovní poměr uzavřela v době, kdy mohla vědět, že je těhotná. Přirozeně nejde o důkaz či okolnost, která sama o sobě zakládá pochybnost o výkonu pracovní činnosti, ale zcela odpovídají modu operandi společnosti CS-HOLZ-TECH spočívající ve vytváření fiktivního předpokladu pro čerpání dávek nemocenského pojištění. V souladu s § 103 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění bylo na žalobkyni, aby prokázala skutečný výkon pracovní činnosti. Oproti správnímu orgánu I. stupně soud nepřikládá výkonu práce mimo místo sjednané v pracovní smlouvě za relevantní indicií, avšak zcela se ztotožňuje se žalovaným, že bylo v dispozici žalobkyně navrhnout důkazy k prokázání její činnosti. Pokud veškerá komunikace se zákazníky byla skutečně provedena na zařízení zaměstnavatele, která mu odevzdala, lze mít za to, že daný stav nevedl k vyloučení její povinnosti prokázat výkon pracovní činnosti. Je velmi nepravděpodobné, že při pracovní činnosti nebyla v kontaktu se žádnou další osobou, jestliže její pracovní činnost měla směřovat ve vyhledávání pracovních příležitostí pro zaměstnavatele. Zejména pokud sama tvrdí, že její činnost nebyla omezena místem jejího bydliště, ale že působila i „v terénu“ v Praze i okolí. Nelze přehlédnout zásadní rozpor mezi schopností žalobkyně konkretizovat obsah jednání s jednatelem zaměstnavatele (co vše bylo žalobkyní předáno a naopak bylo zaměstnavatelem sděleno ke dni uzavření pracovní smlouvy a dne 8.2.2014), oproti obecnému tvrzení o pracovní náplni její činnosti. Žalobkyně uvedla, že při výkonu práce poznala J. H., jednatelem společnosti O.K.OKNA. J. H. byl však přítomen při správní kontrole zaměstnavatele jako zástupce společnost CS HOLZ TECH s.r.o. I

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

kdyby byl jednatelem společnosti O.K.OKNA, byl zároveň ve vazbě se zaměstnavatelem žalobkyně, nelze jej považovat za důkaz pracovní činnosti žalobkyně.

12. Žalobkyni ve správním řízení nic nebránilo identifikovat konkrétní zájmové subjekty, které byly výsledkem její marketingové činnosti a uvést, jakým způsobem byly informace o takovém subjektu zjištěny a realizovány zaměstnavatelem. Předložení pracovní smlouvy může prokázat pouze, že došlo k uzavření smlouvy, nikoli že dle smlouvy také bylo plněno – zaměstnancem práce a zaměstnavatelem mzda. Výplatu mzdy žalobkyně prokazovala pouze výplatními páskami, neboť jí byla poskytnuta pouze v hotovosti, jelikož neměla bankovní účet. Není vyloučeno, aby v roce 2013 neměla žalobkyně v cizí zemi po absolvování vysoké školy a po předchozím zaměstnání bankovní účet. Je to nezvyklé, ale nelze z toho bez dalšího dovozovat ničeho. Avšak opět jde o stav, který nevylučuje její povinnost důkazního břemene, zejména tehdy, jestliže majetkové poměry zaměstnavatele osvědčovaly platební neschopnost vyplácet žalobkyni mzdu. Dle potvrzení o trvání pracovní smlouvy ze dne 27.5.2015 vystavené společností CS HOLZ TECH s.r.o. byla žalobkyni za prvních 14 dní pracovní neschopnosti od 5.2.2014 vyplacena zaměstnavatelem náhrada mzdy. V té době již měla žalobkyně bankovní účet. Taktéž potvrzení o trvání pracovní smlouvy vystavené zaměstnavatelem dne 27.2.2015 neproazuje výkon práce, jestliže zde přetrvávají důvodné pochybnosti o činnosti zaměstnavatele i výkonu práce žalobkyní v rozhodné době. Naopak vyvstává otázka, jakým způsobem bylo vydáno dané potvrzení, jestliže v té době, již nebyl jednatelem J. C., nýbrž Z. T. s bydlištěm na obecním úřadě a jednatel desítek nečinných a zaniklých společností (shodně zanikla i CS-HOLZ-TECH s.r.o.), a z podání žalobkyně nijak nevyplývalo, že by s touto osobou byla v kontaktu.
13. Pouhé tvrzení společně s předložením výplatních pásků zcela nevěrohodného zaměstnavatele ve světle množství přítomných pochybností neprokázalo, že žalobkyně skutečně obdržela mzdu za vykonanou práci. Žalobkyně tak neprokázala další složku vykonání pracovní činnosti a to odměnu za ni. Čímž naopak prohloubila pochybnosti o skutečném výkonu pracovní činnosti pro CS-HOLZ-TECH s.r.o.
14. Žalobkyní předložené právní stanovisko zaměstnance žalovaného (email Mgr. L. B. ze dne 24.1.2018) je ve shodě s výše uvedenou úvahou o podmíněnosti účasti nemocenského pojištění faktickým výkonem práce. Žalobkyní předložená listina neobsahuje dotaz, na který bylo reagováno, proto nelze detekovat problematiku „čekací doby“. Tudíž lze vycházet pouze z obsahu sdělení zaměstnance žalovaného – nárok na nemocenskou vzniká zaměstnanci tehdy, pokud začal vykonávat pro zaměstnavatele práci a je *následně* (doplněno soudem) uznán ošetřujícím lékařem dočasně práce neschopným. V posuzované věci nešlo o to, že by žalobkyně ke dni vzniku pracovního poměru byla ihned v pracovní neschopnosti.
15. Žalobkyni byl vydán průkaz pojištěnce pouze na základě její dodatečné evidence v systému nemocenského pojištění dle oznámení zaměstnavatele, samotný průkaz vydaný pojišťovnou nijak neproazuje, že byla účastna nemocenského pojištění podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění, neboť o vzniku účasti nemocenského pojištění vznikla důvodná pochybnost, kterou žalobkyně neodstranila.
16. Žalobkyně ve správním řízení navrhla výslech J. C., k čemuž žalovaný uvedl, že byl opakovaně správním orgánem I. stupně vyzýván k vyjádření, avšak nereagoval, což

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

neučinil ani v trestním řízení a při soudem nařízené likvidaci společnosti CS-HOLZ-TECH. Takto žalovaný konstatoval, aniž by si ověřil, zda navrhovaný svědek je nadále jednatelem CS-HOLZ-TECH s.r.o. Zcela jistě jím nebyl v době, kdy správní orgány komunikovaly se soudem ustanoveným likvidátorem. Lze tak mít za to, že navrženého svědka správní orgány nijak nekontaktovaly a požadavek na zajištění jeho vyjádření žalobkyni nemá oporu v právním řádu. Žalovaným v odůvodnění rozhodnutí uvedené důvody pro neprovedení výslechu svědka neobstojí. Přesto má soud za to, že neprovedení výslechu svědka nebylo vadou řízení, která by vedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Pobyt svědka v zahraničí není obecně překážkou pro provedení jeho výslechu, avšak v dané věci nelze přehlédnout rozhodující úlohu svědka v protiprávní činnosti společnosti CS-HOLZ-TECH s.r.o., jež vyústila v zahájení trestního řízení. Výše uvedené pochybnosti v konání společnosti CS-HOLZ-TECH s.r.o. jsou takové povahy, že výslech osoby, jež určovala jednání této společnosti, nelze považovat za výslech svědka, který je nestranný a tedy i věrohodný. Jakékoliv tvrzení svědka by nebylo s to odstranit důvodné pochybnosti o výkonu pracovní činnosti žalobkyni. Zároveň není úlohou svědka, aby nahrazoval tvrzení účastníka, bylo na žalobkyni, aby uvedl konkrétní náplň, výstupy její práce, nikoli pouhé obecné definice činnosti. Ze shodných důvodů soud nevyhověl návrhu žaloby na provedení výslechu svědka soudem, přičemž apelační princip soudního přezkumu dle s. ř. s. pouze výjimečně zakládá oprávnění soudu doplňovat dokazování, jež nebylo provedeno ve správním řízení. Nelze také pominout velký časový odstup od rozhodné doby, jež by jakékoliv případné konkrétní tvrzení svědka dále znevěrohodnilo.

17. Z protokolu o kontrole Pražské správy sociální zabezpečení č. 489/14/118 je patrné, že u společnosti CS-HOLZ-TECH byla dne 19.12.2013, 8.1., 22.-23.1., 29.1., 31.1. a 18.2.2014 provedena kontrola plnění povinností v nemocenském pojištění, důchodovém pojištění a odvodů s tím spojených. Po dobu kontroly nebyl předmětem řízení nárok žalobkyně na dávku nemocenského pojištění, proto správní orgán v době kontroly neřešil pracovní poměr žalobkyně, nelze tudíž klást k tíži žalovaného, že kontrola nezahrnovala ověření faktické činnosti žalobkyně a nebyla tak „předvolána během kontroly“.
18. Usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 21.6.2017 pouze prokazuje, že v trestním řízení vůči žalobkyni nebylo pokračováno a je třeba na ní hledět jako na nevinnou. Dané rozhodnutí však není závazné ve smyslu určení účasti žalobkyně na nemocenském pojištění, je výlučně v pravomoci správních orgánů z oblasti nemocenského pojištění rozhodnout o tom, zda žalobkyni vznikla účast na nemocenském pojištění či nikoli. Obdobně není v pravomoci žalovaného rozhodnout o tom, zda žalobkyně spáchala trestný čin či nikoli. Rozhodnutí o zastavení pouze prokazuje, že slovenský orgán činný v trestním řízení nezjistil skutečnosti, které by vedly k závěru o naplnění skutkové podstaty trestného činu, neboť většina obviněných odmítla vypovídat, přestože ostatní obvinění nebyli schopni konkretizovat jimi vykonanou pracovní činnost. Pokud orgán činný v trestním řízení označil žalobkyni nebo ostatní obviněné za zaměstnance, jde pouze o formální označení osob v řízení s ohledem na povahu činnosti, která byla předmětem trestního řízení. Jak výše uvedeno, orgán činný v trestním řízení v rámci své pravomoci zjišťoval skutečnosti rozhodné pro určení, zda byl nebo nebyl spáchán trestný čin, nikoli zda žalobkyně byla účastna nemocenského pojištění. Nelze tak z označení žalobkyně jako

zaměstnance v trestním řízení mít za to, že tímto byl prokázán výkon pracovní činnosti pro společnost CS-HOLZ-TECH, jak tvrdí žaloba.

19. Délka správního řízení byla dána oprávněným přerušením správního řízení podle § 57 odst. 2 správního řádu po dobu vedení trestního řízení proti žalobkyni, neboť výsledek trestního řízení mohl mít vliv na rozhodování ve věci správního řízení, aniž by tím bylo zasaženo do práva žalobkyně na spravedlivý proces, proto námitka porušení § 71 správního řádu je nedůvodná.
20. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 12. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.